

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **O. T.**
zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 02 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2018, č. j. KUKHK-33424/DS/2017/DV,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Trutnov (dále též „prvostupňový správní orgán“) ze dne 5. 9. 2017, č. j. 70719/2017 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů

(dále též „zákon o silničním provozu“), ve spojení s § 18 odst. 4 téhož zákona. Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 27. 4. 2017 v 22:05 v obci Trutnov v ulici Horská č. p. 74, ve směru z centra města, úmyslně překročil jako řidič osobního motorového vozidla zn. BMW 525 D, registrační značky, nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci (50 km/h) o 44 km/h. Silničním radarovým rychloměrem typu Ramer 10 C, zabudovaném v policejním vozidle, byla citovanému vozidlu naměřena rychlost jízdy 97 km/h, a po zvážení možné odchylky měření (+/- 3km/h) činila rychlost jízdy 94 km/h. Za uvedený přestupek byla žalobci v souladu s ustanovením § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a dle § 125c odst. 6 písm. b) téhož zákona i zákaz řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců ode dne právní moci rozhodnutí, a dále též povinnost nahradit správnímu orgánu náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce se včasnou žalobou domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí, zrušení prvostupňového rozhodnutí i napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalobní námitky rozdělil do osmi následujících okruhů:

I. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů

4. V rámci prvního okruhu žalobce zrekapituloval, čeho se domáhal v rámci odvolacího řízení proti prvostupňovému rozhodnutí. Uvedl, že se žalovaný přezkoumatelným způsobem nevypořádal s jeho námitkou ohledně uloženého správního trestu, a sice s neoprávněně uloženým zákazem řízení motorových vozidel. Žalobce se domníval, že mu měl být uložen toliko zákaz řízení motorových vozidel skupiny B, nikoli zákaz řízení motorových vozidel, k jejichž řízení není třeba mít řidičské oprávnění, a ani zákaz řízení jakýchkoli motorových vozidel mimo pozemní komunikace. Takto rozsáhlý zákaz činnosti nebyl podle žalobce ani zdůvodněn. Uvedené námitky žalobce v žalobě zopakoval.
5. Dále namítl, že správní orgán neuvedl ustanovení, podle kterých uložil zákaz činnosti a nezabýval se ani podmínkami jeho uložení. Při úvahách o materiální stránce přestupku údajně nebyly zohledněny konkrétní okolnosti přestupku. Žalobce žalovanému vytkl, že se nevypořádal s uvedenou námitkou přezkoumatelným způsobem, jelikož na ni reagoval vágně.

II. Vady výroku

6. Žalobce namítl, že v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu výrok neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, konkrétně ustanovení § 12 odst. 1, § 13 odst. 1 a § 14 odst. 1 „zákona o přestupcích“.

III. Pochybnosti o provedeném měření rychlosti

7. Žalobce namítl, že správní orgán, který za přiložení šablony (pomůcky) dovodil správnost provedeního měření rychlosti, nemohl s pomocí této šablony „*vyloučit, zda byl dodržen předepsaný měřicí úhel a zda bylo měření provedeno v zatáčce.*“ Žalobce navrhol provést jako důkaz vyšetřovací pokus. Podle žalobce šablona slouží pouze k odhalení „*reflexi*“ a žalovaný se dostatečně nevypořádal s jeho námitkou, protože pouze konstatoval, že zákonnost měření lze zjistit ze snímku pomocí „*Pomůcky pro vyhodnocení měření.*“ K vyšetřovacímu pokusu se žalovaný nevyjádřil a učinil z něj tak opomenutý důkaz. Žalovaný údajně ani neobjasnil směrodatnost „*pomůcky*“ ve vztahu k reflexi a dalším požadavkům návodu k obsluze, ačkoli to žalobce rozporoval.
8. Dále žalobce namítl, že žalovaný neuvedl, z jakého podkladu dovozuje své odborné znalosti o měření rychlosti a jakým způsobem tak činí. Žalobce považuje odborné úvahy žalovaného za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože způsob fungování silničních rychloměrů není notorií a měl by být předmětem dokazování, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 9 As 102/2016-50.
9. Žalobce namítl i nepřezkoumatelnost závěru, podle kterého proběhlo měření v souladu s návodem k obsluze, který však nebyl proveden jako důkaz. Podle žalobce nebyl návod k obsluze dodržen, jelikož z výpovědi policistů a z doložené mapky vyplynulo, že měřicí (služební) vozidlo nebylo řádně ustaveno za součinnosti dvou osob a s pomocí výtyčky, a že měření bylo provedeno v zatáčce. Jelikož se jednalo o porušení návodu k obsluze, nebylo možné k měření přihlížet a poukazování na pomůcku bylo irelevantní. Podle žalobce je nepřezkoumatelný i závěr, že v případě vady měření by ke změření rychlosti nedošlo, což měl žalovaný dovodit z judikatury, která ale není relevantním zdrojem pro zjišťování parametrů použitého rychloměru. Současně se žalobce domníval, že byl zkrácen na právu seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim, protože nemohl očekávat, že žalovaný bude z takové judikatury vycházet. Žalovaný se podle žalobce nevypořádal s jeho podrobnými odvolacími námitkami a přehlédl návrhy na provedení vyšetřovacího pokusu a znaleckého posudku. Podle žalobce není ani přípustné, aby mu bylo znemožněno rozporovat přesnost provedeního měření poukazem na jakousi „*pomůcku*“ dodávanou výrobcem rychloměru, který jej současně ověřuje a má zájem, aby měření prováděná jeho rychloměry byla považována za spolehlivá. Trval proto na provedení znaleckého zkoumání za účelem kontroly správnosti měření rychlosti.
10. Žalobce dále namítl, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou, podle níž prvostupňový správní orgán vyhodnotil snímek pomocí šablony ještě před zahájením řízení a žalobci neumožnil účastnit se zásadního dokazování, čímž měla být porušena zásada bezprostřednosti. Žalovaný totiž pouze uvedl, že si žalobce měl požádat o opětovné vyhodnocení, měl-li pochybnosti o správnosti uvedeného důkazu. Žalobce namítl, že bylo povinností správního orgánu vést řízení zákonným způsobem, tj. neprovádět dokazování před zahájením řízení. Podle žalobce měl být snímek vyhodnocen při ústním jednání nebo dokazování mimo ústní jednání a mělo mu být umožněno se takového dokazování účastnit.
11. Žalovaný se podle žalobce ani nevypořádal s odvolací námitkou, že návod k obsluze vyžaduje před měřením kontrolu „*radar přes tacho*“, a že poloha vozidla na snímku indikuje nesprávné ustavení rychloměru, jelikož pokud bylo měřeno zprava, mělo by být

i vozidlo na snímku v pravé části.

IV. Ověření rychloměru

12. Žalobce namítl, že se žalovaný nevypořádal přezkoumatelným způsobem s jeho odvolací námitkou, že ověřovací list byl vydán v rozporu s § 14 správního řádu podjatou osobou, protože ověřování rychloměru prováděl jeho výrobce, který má přímý ekonomický zájem na tom, aby svému výrobku udělil ověření. Žalovaný neuvedl jedinou úvahu, která jej vedla k závěru, že zákonná úprava nevylučuje, aby výrobce ověřoval své výrobky, a pouze rozsáhle citoval zákonnou úpravu. Rovněž nijak nenaložil s podnětem žalobce k provedení přezkumného řízení ve věci ověřovacího listu, a nevypořádal se ani s žádostí o přerušování odvolacího řízení do vyřízení této předběžné otázky. Nevyjádřil se ani k žalobcově žádosti o přezkoušení rychloměru dle § 11a odst. 1 zákona o metrologii a o přerušování řízení, ačkoli byl povinen vyhovět.
13. Podle žalobce je chybná úvaha žalovaného, že ověření měřidla lze provést vydáním ověřovacího listu nebo opatřením měřidla úřední značkou, neboť v daném případě byl vydán ověřovací list a současně byl rychloměr opatřen úředními značkami. Je podle něj také otázkou, zda ověření trvalo i v okamžiku měření, když z výpovědí policistů vyplynulo, že úřední značky nebyly kontrolovány a žalovaný doložil pouze nedatované fotografie, u nichž není zřejmé, jaký rychloměr zobrazují.

V. Námitka podjatosti

14. Žalobce namítl pochybení žalovaného, který nevyčkal s vydáním napadeného rozhodnutí na rozhodnutí nadřízeného správního orgánu (Ministerstva dopravy) o námitce podjatosti všech zaměstnanců žalovaného i hejtmana kraje z důvodu finančního zainteresování úředníků. Žalovaný tím údajně porušil § 14 správního řádu a zatížil odvolací řízení zásadní vadou.

VI. Zavinění

15. Žalovaný se rovněž podle žalobce nevypořádal s odvolacími námitkami týkajícími se nedostatečného odůvodnění zavinění. Prvostupňový správní orgán podle žalobce pouze parafrázoval legální definici formy zavinění, aniž by se zabýval jeho jednotlivými znaky. Neprokázal psychický vztah žalobce k překročení rychlosti, pouze presumoval, že žalobce byl s možným následkem srozuměn, a neuvedl, co „srozumění“ znamená. Žalobce namítl, že „nejednal v úmyslu nepřímém, neboť mu nikdy nebylo lhostejné, zda může někoho ohrozit nebo zranit, pokud výjimečně překročil rychlost.“ Žalovaný podle něj přehlédl jeho námitku, že je absurdní dovozovat u žalobce lhostejnost, zda někoho ohrozí či zraní.

VII. Procesní vady

16. Žalobce namítl, že nebylo vedeno společné řízení o všech sbíhajících se přestupcích (uvedené přestupky nevymezil).

17. Dále namítl, že obsahem spisu nebyla metodika k používání pomůcky pro vyhodnocení měření ani celý návod k obsluze, který mu v rozporu s § 38 správního řádu nebyl poskytnut při pořizování kopie spisu, čímž byl zkrácen na právu na obhajobu, konkrétně na právu seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim.
18. Namítl pochybení prvostupňového správního orgánu, pokud fotografie úředních značek neprovedl jako důkaz v rámci ústního jednání nebo mimo ústní jednání, a pochybil i v tom, pokud žalobce nevyrozuměl o doplnění spisu o tyto fotografie. Podle žalobce nebylo dostatečné, pokud byl pouze vyrozuměn o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a to nezákonně, protože se k podkladům rozhodnutí mohl vyjádřit jen v určitý den v kanceláři oprávněné úřední osoby, a ne jinak.
19. Namítl rovněž, že věc měla být posouzena z hlediska zákona č. 250/2016 Sb., který je podle něj příznivější, zejména co do možnosti mimořádného snížení pokuty. K tomu byly splněny podmínky, což by vyšlo najevo při účastnické výpovědi žalobce. Žalovaný se však k návrhu na její provedení nevyjádřil a jedná se tak o opomenutý důkaz.

VIII. Nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci

20. Žalobce a jeho zástupce uvedli, že právní úprava účinná do 30. června 2017 (§ 39 odst. 3 písm. d) a e) směrnice č. 39/2011, kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu) neměla oporu v zákonech a ústavních zákonech, a že jména, příjmení a sídla zástupců a advokátů by neměla být v rozporu s jejich přáním „vyvěšována“ na webu Nejvyššího správního soudu v souvislosti s konkrétními kauzami. Dostatečně ústavně konformní není podle nich ani nová právní úprava - směrnice č. 3/2017, kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, která ponechává rozsah anonymizace na úvaze soudce bez dostatečně vymezených kritérií a zákonné opory. Není znám opravný prostředek proti tomuto postupu a právní zástupce si nepřeje, aby byl dohledatelný jeho časový pracovní program, protože jde o jeho soukromou věc a nepřeje si být ztotožňován se svým klientem. Žalobce a právní zástupce se dále dovolávali práva být zapomenut a aplikace nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů).

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

21. Žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout pro nedůvodnost.
22. K námitce týkající se zákazu řízení motorových vozidel zdůraznil, že žalobce spáchal přestupek při řízení motorového vozidla skupiny B na pozemní komunikaci, tedy při výkonu činnosti, k níž je zapotřebí mít zvláštní povolení státního orgánu - řidičský průkaz. Z evidenční karty řidiče je zřejmé, že žalobce je držitelem řidičského oprávnění pouze pro skupiny AM, A1, B1, B a uložením zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel bylo žalobci zakázáno řídit na pozemních komunikacích všechna motorová vozidla, na která má řidičské oprávnění zapsané ve svém řidičském průkazu.

23. Dále odkázal na citaci § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a poukázal na § 125c zákona o silničním provozu, jehož cílem je zajistit dodržování právních předpisů vztahujících se k bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, tedy postihovat společensky nebezpečné jednání spočívající v nedodržení relevantních právních předpisů, jehož následkem je narušení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Jelikož žalobce nerespektoval povinnost dodržovat nejvyšší povolenou rychlost, jak vyplývá z § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, dopustil se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 citovaného zákona. Žalovaný zdůraznil, že zákon o silničním provozu nemá ustanovení spojené s materiální stránkou přestupku související s překročením nejvyšší povolené rychlosti.
24. K námitce týkající se ověření rychloměru žalovaný uvedl, že z obsahu zákona č. 505/2000 Sb., o metrologii (dále též „zákon o metrologii“), a jeho prováděcích předpisů dovodil, že zákonná úprava nevylučuje, aby v daném případě výrobce silničních rychloměrů používaných při kontrole dodržování pravidel silničního provozu byl současně autorizovaným metrologickým střediskem, pokud byl autorizován Úřadem pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví k výkonům v oblasti státní metrologické kontroly měřidel. K ověření radarového rychloměru Ramer 10 C tedy došlo v souladu se zákonem o metrologii.
25. Zákonnost měření lze podle žalovaného zjistit ze snímku radarového měřiče za pomoci „Pomůcky pro vyhodnocení měření“ vydané dne 28. 7. 2014 výrobcem předmětného radaru, společností Ramet Kunovice, a.s. Po vyhodnocení zmíněnou šablonou lze jednoznačně konstatovat, zda měření rychlosti bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze či ne. Prvostupňový správní orgán postupoval podle žalovaného správně, pokud vyhodnotil snímek z radarového rychloměru Ramer 10 C a dospěl k závěru, že radar byl ustanoven v souladu s návodem k obsluze.

IV. Replika žalobce

26. Žalobce podáním doručeným soudu dne 16. 11. 2019 doplnil žalobní námitky o judikaturu, která dokládá nutnost provést návod k obsluze jako důkaz, za účelem posouzení souladu měření rychlosti s návodem. Dále žalobce doplnil judikaturu k podpoře své žalobní námitky týkající se možnosti, že došlo k chybnému změření rychlosti (v tomto ohledu citoval rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2016, č. j. 1 As 26/2016-33 a ze dne 24. 9. 2014, č. j. 6 As 187/2014-60).
27. Dále žalobce rozvedl, že z výpovědí policistů je zřejmé, že vozidlo nebylo ustaveno pomocí výtyčky, protože oba policisté se při jeho ustavování nacházeli v policejním vozidle. Nedodržení předepsaného úhlu měření dle žalobce indikuje pozici vozidla na snímku (měření mělo být prováděno zprava, tudíž se mělo vozidlo nacházet v pravé části snímku, nikoli v jeho levé části). Z judikatury vyplývá, že je nepřipustné postupovat při měření rychlosti v rozporu s návodem k obsluze (v této věci žalobce citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017, č. j. 8 As 42/2016-29).
28. K námitce týkající se absence metodiky k používání pomůcky pro vyhodnocení měření a návodu k obsluze žalobce poukázal na rozsudek zdejšího krajského soudu ze dne 3. 11.

2017, č. j. 51 A 11/2016-46. Dále poukázal na judikaturu, z níž vyplývá povinnost správního orgánu vypořádat se dostatečně a přesvědčivě s navrženými důkazními prostředky, případně vyložit, proč je neprovedl.

29. Nad rámec žalobních námitek žalobce poukázal na judikaturu vztahující se k údajnému porušení jeho práva na dosažení výsledku „svědků“.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

30. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu. Rozsah soudního přezkumu byl vymezen žalobními námitkami. Při přezkumu krajský soud dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že:

31. Prvostupňový správní orgán obdržel dne 19. 5. 2017 od Dopravního inspektorátu Trutnov, Policie České republiky, oznámení o přestupku žalobce s tím, že je podezřelý z přestupku dle § 18 odst. 4 a § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit jako řidič osobního motorového vozidla značky BMW, r. z., jehož rychlost byla změřena dne 27. 4. 2017 v 22:05 hod. v obci Trutnov, v ulici Horská u domu č. p. 74 (stavebniny Buspol), a to při jízdě ve směru od centra obce Trutnov na Zelenou Louku. Rychlost předmětného vozidla činila 97 km/h, přičemž po povinném odečtu byla změřená rychlost upravena na 94 km/h. Vozidlo bylo po změření rychlosti zastaveno a s žalobcem jako s jeho řidičem bylo na místě sepsáno oznámení o přestupku, které odmítl podepsat.
32. Uvedené měření rychlosti jízdy v obci Trutnov dne 27. 4. 2017 prováděli policisté Dopravního inspektorátu Trutnov, pprap. V. a pprap. B. Měření rychlosti bylo prováděno měřičem Ramer 10 C zabudovaným ve služebním vozidle zn. Škoda Octavia v civilním provedení, ověřovací list č. 52/17.
33. Ověřovací list č. 52/17 k silničnímu radarovému rychloměru Ramer 10 C, výrobního čísla 16/0260, od výrobce RAMET a.s., Kunovice, vydalo dne 14. 3. 2017 autorizované metrologické středisko RAMET a.s., se sídlem Letecká 1110, 686 04 Kunovice. Ověřovací list byl vydán za účelem prokázání, že rychloměr má požadované metrologické vlastnosti a lze jej používat k měření rychlosti při dodržování návodu k obsluze. Konec platnosti ověření byl stanoven na den 13. 3. 2018 a ověření bylo na měřidle (rychloměru) vyznačeno pomocí úředních značek.
34. Ze záznamu o přestupku, ve spojení s listinou dokládající proškolení policistů Dopravního inspektorátu Trutnov k používání rychloměru Ramer 10 C, soud zjistil, že dne 27. 4. 2017 v 22:05 hodin byla automatizovaným rychloměrem typu Ramer 10, výrobního čísla 16/0260, změřena rychlost černého osobního motorového vozidla zn. BMW 525, r. z. Rychloměr nastavil prap. J. B. (osobní evidenční číslo: x) a svědkem byl prap. J. V. Nastavený rychlostní limit pro osobní motorová vozidla činil 50 km/h.

Předmětné vozidlo bylo změřeno na příjezdu zprava, v druhém jízdním pruhu od rychloměru, dosah radarového paprsku byl stanoven na 30 m, a změřená rychlost vozidla dosáhla 97 km/h. Prap. J. B. a prap. Bc. J. V. byli proškoleni k používání měřiče rychlosti Ramer 10 C umístěného ve služebním vozidle zn. Škoda Octavia dne 1. 6. 2016.

35. Prvostupňový správní orgán vyhodnotil snímek z radarového měření za použití pomůcky pro vyhodnocení měření ze dne 28. 7. 2014, vydané společností Ramet a.s., Kunovice. Postup při použití pomůcky pro vyhodnocení měření se nachází na č. l. 11 správního spisu (na jeho druhé straně). Příložením pomůcky (dále též „šablona“), bylo ověřeno, že vozidlo, které bylo změřeno na příjezdu k rychloměru zprava, se na snímku nachází ve správné pozici uvnitř svazku pomocné mřížky, tzn., že se začátek měřeného vozidla (ten je na snímku označen červenou tečkou) nachází v prostoru mezi kolmicemi (na snímku mají žlutou barvu). S ohledem na to, že začátek přijíždějícího vozidla je zobrazen na snímku v šabloně v popsané pozici mezi kolmicemi, je doloženo, že rychloměr byl v okamžiku měření rychlosti vozidla správně ustaven a byl na něm nastaven odpovídající dosah měření, tj. i odpovídající citlivost měřící jednotky. Ze snímku z radarového měření současně vyplývá, že se v prostoru mezi rychloměrem a měřeným vozidlem nenacházel v okamžiku měření žádný předmět či překážka, která by mohla rušit signál vysílaný radarovým rychloměrem, a díky které by mohlo dojít k reflexi.
36. Součástí spisu je i CD s dvěma audiovizuálními záznamy, které zachycují průběh měření rychlosti vozidel a následné ztotožnění žalobce jako řidiče měřeného vozidla:
- Záznam „20170427_2201_2211_front.mp4“ zachycuje pohled přes čelní sklo služebního vozidla s instalovaným radarovým rychloměrem. Kamera zobrazuje silnici, na níž probíhá měření rychlosti jízdy. Tato silnice je rovná a není patrné žádné její zakřivení. Po této silnici projíždí vozidla v obou směrech. V čase 22:05 je vidět, jak zprava přijíždí měřené vozidlo. Následuje záblesk a vozidlo s kamerou se za změřeným vozidlem vzápětí rozjíždí se zapnutým majákem a měřené vozidlo sleduje, dokud toto vozidlo nezastaví u krajnice silnice.
 - Záznam „20170427_2205_2216_front.mp4“ zachycuje zastavení měřeného vozidla černé barvy, předložení dokladů řidičem tohoto vozidla i průběh dechové zkoušky za přítomnosti policistů.
37. Součástí správního spisu jsou dále mapy zobrazující místo u domu „Stavebniny Buspol, s.r.o.“ v ulici Horská č. p. 74, Trutnov, kde probíhalo měření, přičemž z mapy je zřejmé, že ulice Horská je v měřeném úseku rovná. Mírné zakřivení ulice Horská totiž nastává až v místech za měřeným úsekem, a to u domu č. p. 40, kde do Horské ulice ústí ulice K Úpě (viz č. l. 9 správního spisu).
38. Prvostupňový správní orgán oznámil žalobci jako obviněnému zahájení řízení o přestupku dne 7. 6. 2017, a současně s tím jej předvolal k nařízenému ústnímu jednání, které se mělo konat dne 20. 6. 2017 v 11 hod. v místnosti č. 326 v budově Městského úřadu Trutnov, přičemž žalobce poučil o nutnosti písemné omluvy, pokud se ve stanovenou dobu nebude moci k ústnímu jednání dostavit.

39. Dne 20. 6. 2017 se v řízení o přestupku konalo ústní jednání, na které se dostavil zmocněnec žalobce. K výslovnému dotazu na nepřítomnost žalobce jako obviněného u jednání, zmocněnec uvedl, že obviněný (žalobce) na své účasti při projednání věci netrvá a z ústního jednání se omlouvá. K jednání se jako svědci dostavili policisté Dopravního inspektorátu Trutnov: svědek J. V. a svědek J. B.
40. Svědek J. V. vypověděl, že dne 27. 4. 2017 sloužil s kolegou B., který obsluhoval (ovládal) radar. Svědek řídil motorové vozidlo Škoda Octavia v civilním provedení. Měřili v Trutnově „u Busolu“, stáli na parkovišti a přední část vozidla byla namířena směrem k centru města. Ustavení měřícího vozidla na měřícím stanovišti provedli podle návodu k obsluze. K tomu uvedl, že se zařízení nastavuje na tabletu, který je u spolujezdce a do toho on jako řidič nezasahoval, a když svědek ustavoval a rovnal vozidlo, byl jeho kolega (prap. B.) venku, kde se to nastavuje pomocí zaměření, což se dělá napoprvé a poté si udělají značky, podle kterých už vozidlo ustaví. Doplnil, že vozidlo ustavili podle návodu, stálo souběžně s vozovkou, a kdyby nestálo, jak mělo, „nevešlo by se do šablon“ a měření by bylo nesprávné. K dotazu na provedení kontroly úředních značek na měřidle před započítím měření svědek uvedl, že se před jízdou dělá vizuální kontrola hlavy, že „tam jsou nějaké neporušené značky, musela by se odmontovat maska, ale kdo by to dělal, auto chodí na kalibraci.“ Dále uvedl, že po 22h. večer přijelo od Trutnova auto, a když projelo a změřilo ho to, rozjeli se za ním a zastavili jej. Auto po celou dobu neztratili z dohledu.
41. Svědek J. B. vypověděl, že ustavení měřícího vozidla na měřícím stanovišti provedli podle návodu k obsluze. Když kolega (prap. V.) ustavoval vozidlo podél okraje vozovky, byl ve vozidle s ním. Dále uvedl, že se za pomoci přípravku podle návodu k použití přesvědčil o tom, že vozidlo stálo rovnoběžně s okrajem vozovky. Svědek doplnil, že před započítím měření provedli kontrolu úředních značek na měřidle a všechny byly v pořádku, neporušené. Potvrdil také, že vozidlo měli při jeho pronásledování neustále na dohled.
42. Při jednání dne 20. 6. 2017 dále provedl prvostupňový správní orgán k důkazu oznámení o přestupku a záznam o přestupku ze dne 27. 4. 2017, včetně jejich elektronické podoby, oba audiovizuální záznamy na přiloženém CD (viz shora), ověřovací list č. 52/17 radarového rychloměru Ramer 10 C, v. č. 16/0260, záznam o vyhodnocení snímku radarového měřiče Ramer 10 C ze dne 27. 4. 2017 a foto mapy místa přestupku pořizené z webu za účelem prokázání zastavěnosti území a přimosti měřeného úseku komunikace.
43. Žalobce se vyjádřil k podkladům pro rozhodnutí písemně. S odkazem na GPS souřadnice a přiloženou mapu z místa měření, na níž je úsek měření vyznačen v ulici Horská od č. p. 40 po č. p. 47, uvedl, že úsek měření je zakřivený, a navrhl provést návod k obsluze jako důkaz k prokázání toho, co je to přímý úsek. Dosah měření byl nastaven na 30 metrů, čímž podle něj došlo k výraznému zvýšení pravděpodobnosti vzniku reflexe, protože na místě je kovový sloup a obsluha špatným nastavením dosahu měřícího zařízení zapříčinila vznik dvojité reflexe. Rozporoval též ustavení vozidla dle návodu k obsluze, jelikož k němu nedošlo za součinnosti dvou osob, když policista, který měl držet před vozidlem při ustavování výtyčku, uvedl, že byl při ustavování vozidla jeho kolegou ve vozidle. Nesprávné ustanovení vozidla dovodil i z pozice změřeného vozidla na snímku (není vpravo). Vyjádřil dále pochybnosti o tom, že policisté zkontrolovali všechny úřední

značky na rychloměru s tím, že jeden z policistů musel lhát, pokud tvrdil, že provedli jejich kontrolu.

44. Dne 2. 8. 2017 doložil Dopravní inspektorát Trutnov, Policie ČR, k žádosti prvostupňového správního orgánu, do správního spisu fotodokumentaci neporušených úředních značek měřicího zařízení Ramer 10 C, zabudovaného ve služebním vozidle Škoda Octavia, včetně vyznačení platnosti ověření č. 52/17, do dne 13. 3. 2018, na řídicím počítači měřicího zařízení v zavazadlovém prostoru služebního vozidla.
45. Dne 2. 8. 2017 byla do správního spisu rovněž vložena část návodu k obsluze rychloměru Ramer 10, který vydal dne 17. 9. 2015 Ramet a.s., Kunovice, týkající se zásad výběru stanoviště pro měření rychlosti. Z uvedené části návodu k obsluze vyplývá, že v anténním svazku $\pm 10^\circ$ od osy antény, mezi anténou a vozidlem, se nesmí nacházet žádné překážky zasahující do anténní charakteristiky radarové hlavy, neboť by mohly způsobit rušivé reflexe vysílaného signálu (zejména stromy, vysoká křoviska, stožáry pouličního osvětlení, dopravní značky, informační tabule atd.). V zorném poli kamery by se rovněž neměly nacházet žádné překážky. Reflexe neboli lomový odraz paprsku, vzniká na plochách vyskytujících se rovnoběžně s jízdní dráhou a projeví se tím, že na důkazním snímku není zachyceno žádné vozidlo, případně je zachyceno vozidlo v nikoli běžné poloze, případně dojde k odrazu paprsku od vozidla jedoucího v protisměru a dochází k nerealisticky naměřené rychlosti; v případě reflexe na trojitém zrcadle je naměřena dvojnásobná rychlost proti skutečné rychlosti měřeného vozidla. Dále z uvedené části návodu k obsluze vyplývá, že měřený úsek by měl být ve směru jízdy přímý alespoň v délce, která je závislá na bočním odstupu měřiče od středu měřeného jízdního pruhu. Platí, že čím větší boční odstup, tím delší přímý úsek - v případě bočního odstupu 5 m je doporučena délka přímého úseku 35 m. Velikost max. úhlu anténního svazku je vždy stejná (22°) a nemění se v závislosti na dosah měřiče (délku měřeného přímého úseku), mění se pouze maximálně možný boční odstup měřiče od osy měřených vozidel. Měří se na přímém úseku, respektive pro měření na vnitřní straně zatáčky platí zvláštní pravidla. Měření na vnějším okraji zatáčky není dovoleno.
46. Z evidence karty řidičů ve správním spisu je patrné, že žalobce je držitelem řidičského oprávnění pro skupiny vozidel AM, A1, B1, B, má 3 záznamy v přestupcích, 2x se delikttní jednání týkalo překročení maximální přípustné rychlosti v obci.
47. Dne 16. 8. 2017 byl žalobce vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim, a to dne 30. 8. 2017 v 10hod. v budově Městského úřadu Trutnov. Žalobce této možnosti nevyužil.
48. Prvostupňový správní orgán vydal dne 5. 9. 2017 rozhodnutí č. j. 70719/2017, kterým uznal žalobce vinným z přestupku. Toto prvostupňové rozhodnutí si žalobce převzal dne 12. 9. 2017. Dne 22. 9. 2017 odeslal žalobce proti uvedenému rozhodnutí blanketní odvolání, které on ani jeho zmocněnec na výzvu správního orgánu ve lhůtě nedoplnili, a blanketní odvolání bylo dne 24. 10. 2017 postoupeno nadřízenému správnímu orgánu, tj. žalovanému. Dne 14. 11. 2017 bylo prvostupňovému správnímu orgánu doručeno doplnění odvolání, jež bylo dne 16. 11. 2017 postoupeno žalovanému správnímu orgánu. V části doplnění odvolání žalobce namítl podjatost odvolacího správního orgánu, všech

jeho zaměstnanců i hejtmana kraje. Dne 17. 1. 2018 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

B. Právní závěry

49. Krajský soud, vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, připomíná, že povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze chápat tak, že musí být na každý argument strany detailně reagováno (ve vztahu k soudům srov. např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí, § 61). Orgán veřejné moci může na určitou námitku reagovat i tím způsobem, že v odůvodnění svého rozhodnutí uvede názor odlišný od názoru žalobce, a přesvědčivě jej zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost, protože uvedený přístup by mohl vést, zejména u velmi obsáhlých podání či podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, k absurdním důsledkům i k porušení zásady efektivit a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
50. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 – 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17, dostupné na <http://nalus.usoud.cz>). V nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08, bod 24, Ústavní soud uvedl, že: *„se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*, neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci, jde-li o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, a především jejich schopnost efektivně (v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit úkoly, jež jim ukládá zákon.
51. Není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené. Soud proto může, jestliže se ve svém názoru shoduje s odůvodněním napadeného rozhodnutí, odkázat právě na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. Nejvyššího správního soudu, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).
52. S jednotlivými žalobními námitkami se krajský soud vypořádal následovně:

I. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů

53. Krajský soud nesdílí názor žalobce, který považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože se žalovaný údajně nevypořádal přezkoumatelným způsobem s námitkou týkající se uloženého správního trestu, a sice s neoprávněně uloženým zákazem řízení motorových vozidel. Krajský soud podotýká, že žalovaný zdůraznil v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že žalobce spáchal přestupek při řízení motorového vozidla skupiny B na pozemní komunikaci, tj. při výkonu činnosti, k níž je třeba mít zvláštní povolení státního orgánu – řidičský průkaz. Napadené rozhodnutí odkazuje též na výpis z evidenční karty řidiče, který dokládá, pro které skupiny motorových vozidel má žalobce řidičské oprávnění. Závěr, podle něhož byl žalobci uložen zákaz řídit na pozemních komunikacích všechna motorová vozidla, na která získal řidičská oprávnění zapsaná ve svém řidičském průkazu, je zřejmý a zcela logický. Z výroku napadeného rozhodnutí naopak nelze dovodit to, co učinil žalobce, a sice že mu byl uložen zákaz řízení i takových motorových vozidel, k jejichž řízení není třeba mít řidičské oprávnění. Takovou námitku žalovaný správně považoval za nedůvodnou. Jednak z napadeného rozhodnutí žádný takový závěr nevyplývá, především však orgán veřejné moci nemůže zakázat činnost, k níž není třeba žádného zvláštního povolení, neboť by se jednalo o nepřípustný zásah veřejné moci do osobních práv osoby bez jakékoli opory v zákoně. Uvedený požadavek vyplývá jak z čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky, tak i z ustanovení § 14 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále též „zákon o přestupcích“), na které žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí přímo poukázal. Ustanovení § 14 odst. 1 zákona o přestupcích výslovně stanoví, že lze zakázat toliko činnost, kterou pachatel přestupku vykonává v pracovním nebo jiném obdobném poměru, nebo k níž je třeba povolení nebo souhlasu státního orgánu.

54. Žalovaný se vyjádřil k uložené sankci na stranách 6, 12 až 13 napadeného rozhodnutí, přičemž poukázal na skutečnost, že prvostupňový správní orgán uložil žalobci pokutu na samé spodní hranici zákonné sazby 5 000 Kč až 10 000 Kč (srov. § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu). Zákaz činnosti byl žalobci uložen v souladu s § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu rovněž na samé spodní hranici zákonné sazby v rozpětí šesti měsíců až jednoho roku. Žalovaný zdůraznil, že dle § 125c odst. 9 citovaného zákona nebylo možné od uložení uvedených sankcí (správního trestu) upustit. Lze dodat, že ani pozdější právní úprava by nebyla v tomto ohledu pro žalobce příznivější. Co se týče materiálního znaku přestupku, žalovaný v napadeném rozhodnutí (str. 6-7) vysvětlil, proč je z hlediska naplnění znaků skutkové podstaty předmětného přestupku, jehož druhovým objektem je bezpečnost silničního provozu, zásadní právě překročení maximální povolené rychlosti jízdy. Krajský soud doplňuje, že správní orgány jsou povinny při rozhodování, zda je určité jednání přestupkem či nikoliv, řešit také otázku, jestli došlo k naplnění obou znaků přestupku, tj. znaku formálního i znaku materiálního (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2005, čj. 7 As 18/2004-48). Pokud se totiž k jednání, které naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby tímto jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti (zde zejm. bezpečnost silničního provozu), nebude materiální znak přestupku naplněn a jednání nemůže být označeno za přestupek. Žalobce v žalobě neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit absenci materiálního znaku přestupku, a pro takový závěr krajský soud nenašel žádné podklady ani ve správním spisu. Krajský soud podotýká, že žalobce jel v obci rychlostí 94 km/h, tzn., že výrazně překročil maximální povolenou rychlost

v obci (o 44 km/h). Ze shora citovaného videozáznamu na přiloženém CD i z mapek ve správním spisu je rovněž patrné, že žalobce překročil rychlostní limit v zastavěném území, kde se mohou běžně pohybovat chodci (krajský soud konstatuje, že dva chodci jsou vedle silnice na kamerovém záznamu před příjezdem žalobcova vozidla i vidět). Ve vysoké rychlosti není v běžných lidských možnostech dostatečně rychle zareagovat právě např. na vstup chodce do vozovky. S ohledem na obsah správního spisu nemá ani krajský soud žádné pochybnosti, že žalobce naplnil svým jednáním i materiální znak přestupku.

55. Krajský soud konstatuje, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, neboť žalovaný vyjádřil svůj právní názor k předmětné otázce jednoznačným a srozumitelným způsobem, proto neobstojí závěr o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů (srov. obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2007, č. j. 7 As 34/2006 – 76).

II. Vady výroku

56. Žalobce namítl, že v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu není ve formulaci výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně uveden odkaz na § 12 odst. 1, § 13 odst. 1 a § 14 odst. 1 zákona o přestupcích.
57. Podle § 77 zákona o přestupcích „*[v]ýrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).*“
58. Žalobcem namítaná chybějící ustanovení stanoví, že „*při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení*“ (§ 12 odst. 1 zákona o přestupcích). Dále, že „*pokutu lze uložit do 1000 Kč, nestanoví-li zvláštní část tohoto zákona nebo jiný zákon pokutu vyšší*“ (§ 13 odst. 1 zákona o přestupcích), a konečně, že „*[z]ákaz činnosti lze uložit jen za přestupky uvedené ve zvláštní části tohoto zákona nebo v jiném zákoně a na dobu tam stanovenou, nejdéle na dva roky, a jde-li o činnost, kterou pachatel vykonává v pracovním nebo jiném obdobném poměru, nebo k níž je třeba povolení nebo souhlasu státního orgánu, a spáchal-li pachatel přestupek touto činností nebo v souvislosti s ní*“ (§ 14 odst. 1 zákona o přestupcích).
59. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, publ. pod č. 3656/2018 Sb. NSS, „*správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu.*“ Zároveň ale „*pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve*

výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“

60. Správní orgán prvního stupně ve výroku uvedl odkaz na ustanovení § 18 odst. 4 a § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Správní orgány tedy jednoznačně identifikovaly, že žalobce porušil maximální stanovenou rychlost při jízdě v obci (§ 18 odst. 4 zákona o silničním provozu), a to o více než 40 km/h, čímž spáchal při řízení vozidla přestupek (§ 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu). Správní orgán dle § 125c odst. 5 písm. d), odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu, udělil žalobci za přestupek pokutu ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců.
61. Prvostupňový správní orgán ve výroku svého rozhodnutí citoval veškerá ustanovení, která v souhrnu odpovídají právním normám skutkové podstaty spáchaného přestupku. Výrok dostatečně určitě a v souladu s formálními požadavky jednoznačně určuje, která právní ustanovení žalobce svým jednáním porušil. Žalobcem namítaná chybějící ustanovení upravují pouze obecná pravidla, jimiž se správní orgány řídí při určení druhu sankce a její výměry, a odkaz na ně je proto pravidelně obsažen v odůvodnění, nikoliv ve výroku. Námitka stěžovatele není důvodná.

III. Pochybnosti o provedeném měření rychlosti

62. Žalobce namítl, že správní orgán, který dovedl za přiložení šablony (pomůcky) správnost provedeného měření rychlosti, nemohl s pomocí této šablony ověřit dodržení předepsaného měřicího úhlu a zda nebylo měření provedeno v zatáčce. Žalobce k uvedenému navrhol prokázat vyšetřovacím pokusem. Dále namítl, že žalovaný nevysvětlil, proč tuto pomůcku považuje za směrodatnou, a to nejen ve vztahu k reflexi. Vytkl žalovanému neuvedení podkladů, z nichž čerpal své odpovědi na odborné otázky, když fungování silničních rychloměrů není notorií, jakož i nepřezkoumatelnost závěru o provedení měření v souladu s návodem k obsluze, když tento nebyl proveden jako důkaz. K povinnosti prokázat tvrzení, že k chybnému změření rychlosti nemůže dojít, žalobce citoval rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2016, č. j. 1 As 26/2016-33 a ze dne 24. 9. 2014, č. j. 6 As 187/2014-60.
63. Krajský soud nejprve podotýká, že postup pro vyhodnocení snímku pořízeného radarovým měřičem rychlosti je obsažen na č. l. 11 správního spisu (na druhé straně listu) a žalobci byla dána možnost seznámit se s popsáním postupem při práci se šablonou jako s podkladem pro rozhodnutí ve věci a vyjádřit se k němu ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Prvostupňový správní orgán provedl na jednání dne 20. 6. 2017 záznam o vyhodnocení snímku radarového měřiče pomocí šablony jako důkaz, a to za přítomnosti zmocněnce žalobce. Tvrzení žalobce, že byla porušena zásada bezprostřednosti s tím, že mu nebylo umožněno účastnit se dokazování pomocí vyhodnocení snímku za použití šablony, proto není pravdivé. Postup prvostupňového správního orgánu při práci s uvedenou pomůckou (šablonou) následně

popsal i žalovaný na stranách 7 a 8 napadeného rozhodnutí. Z vyhodnocení snímku pořízeného radarovým měřičem rychlosti s pomocí uvedené šablony je zřejmé, že se měřené vozidlo v okamžiku měření rychlosti nacházelo uvnitř v radarovém svazku. Délka měřeného úseku, resp. dosah radarového rychloměru, byl v okamžiku měření rychlosti nastaven na 30 m (viz záznam o přestupku shora). Ze záznamu o vyhodnocení snímku radarového rychloměru (měřiče) pomocí šablony je patrné, že rychloměr byl v okamžiku měření rychlosti vozidla ustanoven správně a byl na něm nastaven odpovídající dosah měření, tj. odpovídající citlivost měřící jednotky. Na snímku je zachyceno právě a jedině žalobcovo vozidlo. Současně z takto pořízeného snímku ani z obsahu videozáznamů na přiloženém CD není patrné, že by se v radarovém svazku nacházel jakýkoli předmět, který by mohl způsobit rušivou reflexi, tj. lomový odraz paprsku radarového měřiče rychlosti, čímž by mohlo dojít k ovlivnění výsledku měření rychlosti a změřená rychlost by nemusela odpovídat skutečnosti, a to ani po zohlednění odchylky měření (+ - 3 km/h).

64. Z obsahu správního spisu ani ze samotné žaloby krajský soud nezjistil žádný rozumný důvod, na jehož základě by bylo možné se domnívat, že rychloměr nezměřil rychlost žalobcova vozidla, které se nacházelo právě v okamžiku měření v radarovém svazku rychloměru, ale jiného vozidla či objektu. Krajský soud nezjistil ani žádnou skutečnost, z níž by bylo možné dovodit, že nebyl dodržen úhel anténního svazku předepsaný návodem k obsluze (22°). Skutečnost, že se žalobcovo vozidlo nacházelo v radarovém svazku předmětného rychloměru, dokládá záznam o vyhodnocení snímku radarového měřiče pomocí šablony. Z přiložené části návodu k obsluze, která je součástí správního spisu, vyplývá maximální velikost úhlu anténního svazku (22°), která se v závislosti na dosahu měřiče (na délce měřeného přímého úseku) nemění. Pokud by policejní vozidlo, v němž byl nainstalován radarový měřič rychlosti, bylo ustaveno nesprávně - nikoli rovnoběžně s osou měřených vozidel, vozidlo by se na snímku radarového měřiče nenacházelo ve správné pozici (přijíždějící vozidlo by nemělo svůj začátek v prostoru mezi svislými linkami), což by bylo vyšlo najevo po přiložení šablony na snímek. Žalobce v žalobě neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit, že radarový měřič rychlosti nezměřil právě žalobcovo vozidlo, anebo že by změřená rychlost žalobcova vozidla nebyla změřena správně. Není patrné, na základě jakých skutečností má žalobce za to, že nebyl dodržen předepsaný měřicí úhel. Žalobce totiž v žalobě pouze konstatuje, že *„šablona nemůže vyloučit, zda byl dodržen předepsaný měřicí úhel a zda bylo měření provedeno v zatáčce“*. Uvedené tvrzení je však domněnka, k níž žalobce neuvádí nic bližšího. Pomůcka pro vyhodnocení měření přitom slouží právě k ověření správnosti ustanovení vozidla, v němž je nainstalován radarový rychloměr, včetně ověření správného dosahu rychloměru. Žalobce neuvedl, proč by pomůcka pro vyhodnocení měření (šablona) neměla konkrétně v jeho případě platit. Neuvedl ani žádnou skutečnost, z níž by bylo možné dovodit, že měření probíhalo v zatáčce, a taková skutečnost nevyplývá ani ze správního spisu. Naopak lze konstatovat, že přímost měřeného úseku je doložena mapkami na č. l. 9 – 10 správního spisu, jak je rozvedeno shora ve skutkových zjištěních. Naopak mapa, kterou doložil do správního spisu žalobce (viz č. l. 24), zavádějícím způsobem označuje úsek ulice Horská, který se však z větší části nachází až za místem, kde stálo služební vozidlo s radarovým rychloměrem (u č.p. 74), které změřilo žalobcovo vozidlo přijíždějící ve směru od centra města, nikoli z opačného směru.

65. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval vyhodnocením snímku pomocí šablony a vysvětlil, proč považuje měření za správně provedené. Není pravdou, že by žalovaný dovodil parametry rychloměru a správnost měření toliko poukazem na judikaturu, anebo že by bez dalšího tvrdil, že k chybnému měření rychlosti nemůže dojít. Rozsudky, na něž žalobce odkázal, proto nejsou v projednávané věci relevantní, neboť žalovaný prokázal správnost měření a vysvětlil postup při hodnocení snímku z radarového měřiče rychlosti. Za této situace pak bylo možné považovat návrh žalobce na provedení důkazu vyšetřovacím pokusem za nadbytečný.
66. Námitku, podle které je závěr žalovaného o souladu měření s návodem k obsluze nepřezkoumatelný, krajský soud nepovažuje za důvodnou. Žalovaný jasně vysvětlil na stranách 7 až 8 napadeného rozhodnutí, proč považuje měření rychlosti za správně provedené (viz též shora). Nelze proto přisvědčit žalobci, pokud se dovolává v tomto ohledu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 9 As 102/2016-50, neboť žalovaný objasnil, jak dospěl k závěru o správnosti provedeného měření rychlosti, jakými úvahami se přitom řídil a z čeho tento jeho závěr vyplývá. Prvostupňový správní orgán učinil součástí správního spisu i část návodu k obsluze předmětného typu rychloměru, která se vztahuje k výběru stanoviště pro měření rychlosti, protože žalobce rozporoval během řízení o přestupku skutečnost, že bylo vozidlo s nainstalovaným rychloměrem na místě měření správně ustaveno. Z žalobní námitky není zřejmé, proč by měla být součástí správního spisu i zbývající část návodu k obsluze – žalobní námitka je obecná a neobsahuje konkrétní skutečnosti, pro které by mělo být měření rychlosti provedeno nesprávně. Žalobce konkrétně namítal pouze to, že nebyl dodržen návod k obsluze, jelikož je z výpovědí policistů patrné, že měřící vozidlo nebylo řádně ustaveno za součinnosti dvou osob a pomocí výtyčky, a že bylo měřeno v zatáčce. Jak již bylo vysvětleno shora, z obsahu správního spisu ovšem nevyplývá, že by měření bylo provedeno v zatáčce (srov. zejména mapky ve správním spisu). Ani žalobce ostatně neuvedl na podporu tohoto tvrzení nic konkrétního. Co se týče absence součinnosti dvou osob při ustanovování vozidla s rychloměrem, krajský soud odkazuje na výpovědi svědků prap. B. a prap. V. Svědek prap. V. vypověděl, že byl řidičem vozidla, a že když ustavoval a rovnal vozidlo, byl jeho kolega (prap. B.) venku, kde se „to nastavuje pomocí zaměření“. Svědek prap. B. vypověděl, že když kolega (prap. V.) ustavoval vozidlo podél okraje vozovky, byl ve vozidle s ním, ale také uvedl, že se přesvědčil za pomoci přípravku podle návodu k použití o tom, že vozidlo stálo rovnoběžně s okrajem vozovky. Z výpovědí svědků krajský soud dovodil, že nejprve byli ve vozidle oba policisté, vozidlo bylo ustaveno vedle vozovky, následně prap. B. z vozidla vystoupil a přesvědčil se o tom, že vozidlo bylo ustaveno rovnoběžně s okrajem vozovky. Závěr, který na základě výpovědí policistů učinil žalobce, a sice že vozidlo nebylo ustaveno za součinnosti dvou osob a pomocí výtyčky, ze svědeckých výpovědí nevyplývá. Z obsahu správního spisu je také zřejmé, že oba policisté byli před předmětným měřením rychlosti proškoleni k používání radarového rychloměru typu Ramer 10 C. Při vyhodnocení snímku pořízeného rychloměrem za pomoci šablony bylo současně zjištěno, že se měřené vozidlo nacházelo ve správné poloze. To opět svědčí o tom, že služební vozidlo s radarovým rychloměrem bylo ustanoveno správně a že byl nastaven odpovídající dosah měření.
67. Součástí správního spisu byla jednak relevantní část návodu k obsluze, dále pak i postup při práci se šablonou. Z uvedených podkladů vyšel i žalovaný v odůvodnění napadeného

rozhodnutí, včetně konstatování pravidel měření rychlosti radarovým rychloměrem na straně 8 napadeného rozhodnutí. Není proto důvodná námitka žalobce, pokud dovozuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z toho, že v něm žalovaný výslovně neuvedl, z jakých podkladů dovodil své odborné znalosti.

68. Krajský soud tedy uzavírá, že přezkoumal obsah správního spisu a shledal, že nic ve správním spisu nenasvědčuje tomu, že by mohl být nastaven nesprávný měřicí úhel (respektive, že by vozidlo nebylo ustaveno rovnoběžně s osou měřených vozidel), a že by nebyl vybrán přímý úsek měření, nýbrž úsek zakřivený, jak tvrdil žalobce. Námitky týkající se pochybností o provedeném měření rychlosti nejsou důvodné. Žalobce je samozřejmě oprávněn rozporovat přesnost provedeného měření, nemůže tak ovšem činit bez uvedení konkrétních skutečností, tedy proč má za to, že bylo dané měření zatíženo vadami. Obecné tvrzení o tom, že při měření rychlosti nebyl dodržen předepsaný úhel měření, že mohlo dojít k reflexi, že bylo měřeno v zatačce apod., bez toho, aby žalobce nabídl pro tato svá tvrzení konkrétní důkazy, nemůže vést k tomu, aby krajský soud výsledky radarového měření rychlosti, o jejichž správnosti nejsou rozumné pochybnosti, bez dalšího vždy ověřoval znaleckými posudky či vyšetřovacími pokusy. Krajský soud také upozorňuje, že není na místě, aby za žalobce domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují, protože by tímto postupem přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebral by funkci žalobcova advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).

69. Žalobce dále obecně namítl, že se žalovaný nevypořádal s tím, že návod k obsluze vyžaduje před měřením kontrolu „*radar přes tacho*“. Krajský soud konstatuje, že ze správního spisu vyplývá, že žalobce uvedl v rámci odvolacích námitek, že „*návod k obsluze vyžaduje před zahájením každého měření za jízdy provést kontrolu radar přes tacho*“. Jelikož však v daném případě nebylo prováděno měření rychlosti za jízdy, nepovažoval krajský soud námitku za důvodnou. Důvodná není ani námitka, že se žalovaný nijak nevypořádal s tím, že poloha vozidla na snímku údajně indikuje nesprávné ustavení rychloměru. Ze stran 7 - 8 napadeného rozhodnutí je naopak zřejmé, že se žalovaný umístěním (polohou) vozidla na snímku z radarového rychloměru zabýval, že polohu měřeného vozidla shledal správnou, a proč tomu tak bylo.

IV. Ověření rychloměru

70. Žalobce namítl, že se žalovaný nevypořádal s jeho výhradami vůči ověřovacímu listu, a sice s tím, že byl vydán v rozporu s § 14 správního řádu podjatou osobou, když ověření rychloměru prováděl jeho výrobce, který má přímý ekonomický zájem na udělení ověření.

71. Žalobní námitky týkající se ověření rychloměru krajský soud neshledal důvodnými. Krajský soud konstatuje, že správnost ověřovacího listu nelze zpochybnit pouhým tvrzením, že autorizované metrologické středisko ověřující správné fungování měřidla je zároveň jeho výrobcem. Uvedený závěr vyplývá i z judikatury Nejvyššího správního soudu, který uvedl, že „*pokud stěžovatel namítal, že měřící zařízení nebylo řádně ověřeno (ověření provedl výrobce daného zařízení), konstatuje soud, že ve správním spisu je založen ověřovací list měřícího zařízení, ze kterého vyplývá, že v době měření bylo měřící zařízení*

řádně ověřeno. [...] Pro danou věc je podstatné, že silniční radarový rychloměr byl ověřen v souladu se zákonem o metrologii, z čehož plyne závěr, že měřicí zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 7 As 186/2018 - 52).

72. Ověřovací list je veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 9/2013 - 35, či rozsudek téhož soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 - 77), přičemž „[z]e žádného právního předpisu nevyplývá, že by ověřovací list musel vystavit toliko Český metrologický institut, a nikoliv výrobce měřicího zařízení, resp. autorizované středisko provozované přímo výrobcem měřicího zařízení - společností RAMET C.H.M. a. s. V tomto směru ostatně sám stěžovatel ani neuvedl, v rozporu s jakým právním předpisem měl být ověřovací list vystaven.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54).
73. Žalobce neuvedl žádné konkrétní skutkové či právní důvody vyvolávající rozumnou pochybnost o správnosti ověřovacího listu. Je-li však ověřovací list vydán subjektem k tomu oprávněným v souladu se zákonem a podzákonnými předpisy, není jinak důvodu o správnosti ověřovacího listu pochybovat.
74. Žalobce dále namítl, že úvaha žalovaného, že ověření měřidla lze provést vydáním ověřovacího listu nebo opatřením měřidla úřední značkou, je chybná, a v daném případě bylo měřidlo ověřeno obojím. Krajský soud konstatuje, že z uvedeného tvrzení není zřejmé, jak mělo být touto údajně chybnou úvahou zasaženo do veřejných subjektivních práv žalobce a z jakých skutkových a právních důvodů. Krajský soud se proto úvahou žalobce nadále nezabýval, protože smyslem správního soudnictví je poskytování ochrany veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob (srov. § 2 s. ř. s.).
75. Co se týče námitky, že nebylo prokázáno, zda ověření trvalo i v okamžiku měření, když z výpovědi policistů podle žalobce vyplývá, že úřední značky nebyly kontrolovány, krajský soud konstatuje, že takový závěr je ryze spekulativní. Svědek prap. V. poukázal na to, že se před jízdou dělá vizuální kontrola hlavy a zmínil se, že „tam jsou nějaké neporušené značky“. Dodal, že by se jinak musela odmontovat maska a naznačil, že se odmontování masky běžně nedělá. Svědek prap. B. uvedl, že kontrolu úředních značek na měřidle provedli před započítím měření, a že všechny tyto značky byly neporušené. Ze svědeckých výpovědí tudíž vyplývá, že policisté provedli před jízdou pouze vizuální kontrolu úředních značek, aniž by cokoli odmontovávali. Prvostupňový správní orgán si rovněž vyžádal do správního spisu fotodokumentaci úředních značek měřicího zařízení Ramer 10 C zabudovaného ve služebním vozidle Škoda Octavia. Z této fotodokumentace vyplynulo, že úřední značky jsou neporušené a že je na nich vyznačena i platnost ověření č. 52/17, a to až do dne 13. 3. 2018. Na fotografii zobrazující úřední značku na řídicím počítači měřicího zařízení v zavazadlovém prostoru služebního vozidla je přitom viditelné výrobní číslo rychloměru Ramer 10 C, a to 16/0260. Jedná se tudíž o rychloměr totožného výrobního čísla, který změřil dne 27. 4. 2017 rychlost žalobcova vozidla (viz ověřovací list a záznam o přestupku shora). Tvrzení žalobce, že není zřejmé, jaký rychloměr fotografie zachycují, je jednoznačně chybné. Je tedy zřejmé, že se žalobce fotografiemi blíže nezabýval a nevyužil ani možnost vyjádřit se k fotografiím jako k podkladům pro rozhodnutí před jeho vydáním. Poznámku žalobce, že fotografie nejsou

datovány, a jeho důkazní návrh na ohledání rychloměru za účelem dalšího prověření úředních značek, proto dle krajského soudu dokládá toliko snahu oddálit konečné rozhodnutí o vině a správním trestu.

V. Námitka podjatosti

76. Žalobce namítl porušení § 14 správního řádu ze strany žalovaného, který nevyčkal s vydáním napadeného rozhodnutí na rozhodnutí nadřízeného správního orgánu (Ministerstva dopravy) o námitce podjatosti všech zaměstnanců žalovaného i hejtmána kraje z důvodu finančního zainteresování úředníků.
77. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce uplatnil námitku podjatosti odvolacího správního orgánu, všech jeho zaměstnanců i hejtmána kraje v rámci doplnění odvolání, přičemž tuto námitku odůvodnil obecným konstatováním, že se z důvěryhodného zdroje dozvěděl, že jsou úředníci finančně motivováni na příkaz hejtmána k tomu, aby odvolání co nejvíce zamítali. K prokázání uvedeného tvrzení navrhl provést analýzu údajů o platech a odměnách oprávněných úředních osob, které rozhodují o odvolání, spolu s počty zamítavých rozhodnutí.
78. Krajský soud konstatuje, že námitka podjatosti tak, jak byla uplatněna, je toliko ničím nepodložené spekulativní a vágní tvrzení. Jedná se o zjevně nedůvodnou námitku podjatosti všech úředních osob zařazených do struktury odvolacího správního orgánu. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2019, č. j. 9 As 70/2019-34, vyplývá, že žalovaný správní orgán není povinen reagovat na vágně formulovanou námitku, která není námitkou systémové podjatosti a jedná se na první pohled o nedůvodnou námitku podjatosti všech úředních osob zařazených do struktury stěžovatele, předáním námitky nadřízenému orgánu k rozhodnutí. Krajský soud se s uvedeným názorem ztotožňuje, neboť opačný postup by byl v rozporu se zásadou ekonomie řízení. Každá námitka podjatosti není bez dalšího způsobilá zpochybnit nepodjatost rozhodujících úředních osob. Správní orgán nebyl povinen vágní a nedůvodnou námitku podjatosti předložit k rozhodnutí svému nadřízenému orgánu, ponese však riziko, bude-li námitka podjatosti shledána později důvodnou.
79. Soud je oprávněn při přezkumu správního rozhodnutí ve věci samé zcela autonomně posoudit soulad rozhodování o námitce podjatosti s procesními předpisy, a pokud by shledal jejich podstatné porušení, které mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé, napadené rozhodnutí zrušit podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Správní soud je totiž při přezkumu rozhodnutí povinen zkoumat uplatněnou žalobní námitku podjatosti samostatně a materiálně bez ohledu na to, jak bylo s námitkou naloženo ve správním řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2014, č. j. 9 As 121/2014 – 33). Z vágně formulované námitky podjatosti je zcela zjevné, že jejím obsahem není systémové riziko podjatosti. Z obsahu správního spisu ani z žalobních tvrzení není zřejmé, že by zaměstnanci Krajského úřadu Královéhradeckého kraje byli jakkoli zainteresováni na tom, aby bylo vydáno co nejvíce zamítavých rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o vině za přestupky spáchané dle zákona o silničním provozu. Pouhé vágní a ničím nepodložené tvrzení žalobce, že jejich odměňování je závislé na množství zamítnutých odvolání, krajský soud vyhodnotil jako účelovou a obstrukční snahu

obhajoby, když nic nenasvědčuje důvodnosti takto vznesené námitky podjatosti.

VI. Zavinění

80. K námitce, že se žalovaný nevypořádal s žalobcovými odvolacími námitkami ohledně nedostatků odůvodnění zavinění s tím, že se prvostupňový správní orgán nezabýval jednotlivými znaky úmyslné formy zavinění ani neprokázal psychický vztah žalobce k překročení rychlosti, krajský soud uvádí následující.
81. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí ztotožnil se závěrem prvostupňového správního orgánu, že žalobce jednal v úmyslu nepřímém, a odkázal na strany 7 a 8 prvostupňového rozhodnutí. Zde prvostupňový správní orgán popsal formu zavinění natolik dostatečně, že nevznikly pochybnosti o tom, zda žalobce jednal zaviněně. Mimo to žalovaný zdůraznil, že k odpovědnosti za přestupek postačuje zavinění z nedbalosti (§ 3 zákona o přestupcích).
82. I krajský soud považuje odůvodnění zavinění prvostupňovým správním orgánem za dostatečné.
83. Pro posouzení této žalobní námitky je totiž podstatné, že v obecné rovině v případě přestupků postačuje zavinění z nedbalosti, pokud zákon výslovně nestanoví, že má jít o úmyslné porušení předpisů (§ 3 zákona o přestupcích). Skutková podstata vyjádřená v § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu u překročení rychlosti požadavek úmyslu nestanovuje: *„fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více nebo mimo obec o 50 km/h a více.“* Pachatelem přestupku je dle zákona již ten, kdo rychlost „překročí“, nikoliv „úmyslně překročí“. Pokud prvostupňový správní orgán uvedl ve výroku svého rozhodnutí nad rámec formálních znaků přestupku úmyslnou formu zavinění, nemá to vliv na odpovědnost žalobce za přestupek ani na zákonnost uvedeného rozhodnutí.
84. Krajský soud se však s úmyslnou formou zavinění ztotožnil. Lze říci, že z obsahu správního spisu vyplynulo, že se žalobce ústního jednání nezúčastnil a následně uvedl v odvolacím řízení k zavinění pouze to, že nejel rychlostí, která mu byla změřena, s tím, že i kdyby někdy překročil zákonem povolenou rychlost, tak mu nikdy nebylo lhostejno, zda tím někoho ohrozí, zraní či způsobí škodu. Vnitřní psychický vztah žalobce tudíž mohly správní orgány dovozovat pouze z jiných důkazních prostředků než z jeho výpovědi. Krajský soud podotýká, že v průběhu správního řízení bylo prokázáno, že žalobce překročil maximální povolenou rychlost v obci více než o 40 km/h, tedy se jednalo o podstatné překročení maximální povolené rychlosti. Žalobce, který byl do té doby při řízení motorového vozidla dvakrát potrestán za překročení maximální povolené rychlosti v obci (viz výpis z karty řidiče na č. l. 34 správního spisu), věděl, že se nachází v obci, kde je stanoven maximální rychlostní limit 50 km/h. I z okolí místa měření byla patrná zastavěnost území. Pokud zde žalobce vědomě řídil vozidlo rychlostí 94 km/h, lze uzavřít, že věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, byl s tím srozuměn (srov. § 4 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích). Pokud žalobce namítl, že „nejednal v úmyslu nepřímém, neboť mu nikdy

nebylo lhostejné, zda může někoho ohrozit nebo zranit, pokud výjimečně překročil rychlost,“ krajský soud podotýká, že pro naplnění znaků skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 ve spojení s § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, postačuje překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci při řízení vozidla v provozu na pozemních komunikacích, přičemž nešlo o případ, kdy by nebyl již tímto jednáním ohrožen zájem společnosti, tj., kdy by bylo možné dovodit absenci materiálního znaku z hlediska odpovědnosti pachatele za přestupek ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o přestupcích. Prvostupňový správní orgán dostatečně popsal zákonem chráněný zájem na bezpečnosti silničního provozu a vysvětlil, proč žalobcovo zaviněné jednání tento zákonem chráněný zájem ohrozilo. Námitky žalobce proto krajský soud neshledal důvodnými.

VII. Procesní vady

85. Krajský soud se dále nezabýval námitkou, že nebylo vedeno společné řízení o všech sbíhajících se přestupcích, neboť žalobce v žalobě nikterak nevymezil, jaké sbíhající se přestupky má na mysli, a ani ze správního spisu nevyplývá, že by se žalobce dopustil více přestupků.
86. K námitce, že obsahem spisu nebyla metodika k používání pomůcky pro vyhodnocení měření ani celý návod k obsluze, krajský soud odkazuje na shora uvedené odůvodnění žalobních námitek týkající se měření rychlosti. Krajský soud zdůrazňuje, že se žalobce měl možnost seznámit s postupem při práci se šablonou, jakož i s relevantní částí návodu k obsluze jako s podklady rozhodnutí, a vyjádřit se k nim dle § 36 odst. 3 správního řádu, a to ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí.
87. Co se týče námitky, že fotografie úředních značek nebyly provedeny jako důkaz a že žalobce nebyl vyrozuměn o doplnění spisu o dané fotografie, krajský soud odkazuje na obsah správního spisu. Z něj je zřejmé, že prvostupňový správní orgán vyrozuměl žalobce po doplnění spisového materiálu o uvedené fotografie úředních značek opětovně o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Tuto možnost dal žalobci v budově Městského úřadu Trutnov dne 30. 8. 2017. Vyrozumění bylo žalobci doručeno dne 16. 8. 2017. Žalobce nijak nereagoval. Námitka žalobce, že bylo nedostatečné, pokud byl pouze vyrozuměn o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí s tím, že mu byla nezákonně stanovena možnost vyjádřit se k podkladům jen v určitý den v kanceláři oprávněné úřední osoby, krajský soud hodnotil jako nedůvodnou. Žalobce nepožádal o jiný termín k seznámení se s podklady rozhodnutí. Na vyrozumění ani nereagoval. Pokud žalobce v žalobě spekuluje, že by mu nebylo umožněno seznámit se s podklady ani v jiném termínu, aniž by ovšem včas projevil zájem seznámit se s podklady rozhodnutí v jiném termínu, jde o účelovou námitku, která není důvodná.
88. K námitce, že věc měla být posouzena z hlediska zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „nový zákon o přestupcích“), který je podle žalobce příznivější, a to zejména co do možnosti mimořádného snížení pokuty, k čemuž byly splněny podmínky (což by vyšlo z účastnické výpovědi žalobce), krajský soud podotýká, že žalobce se z ústního jednání konaného dne 20. 6. 2017 před prvostupňovým správním orgánem omluvil s tím, že na své účasti při projednání věci netrvá. V průběhu řízení o

přestupku žalobce neuvedl žádnou skutečnost, na jejímž základě by bylo možné snad uvažovat o možnosti mimořádného snížení pokuty, která mimo to byla žalobci uložena na samé spodní hranici zákonné sazby. Pokud žalobce označil v žalobě návrh na provedení důkazu svojí účastnickou výpovědí za opomenutý důkaz, ačkoli předtím v řízení prostřednictvím zmocněnce uvedl, že na své účasti při projednání věci netrvá a k jednání se nedostavil, nelze žalobci přisvědčit. Takový postup naopak svědčí o obstrukční taktice.

89. Krajský soud podotýká, že odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele přestupku příznivější. Užití správní úvahy o mimořádném snížení sankce ve smyslu nového zákona o přestupcích, nebylo na místě. Žalobcem uplatněná námitka je ryze obecná, žalobce pouze naznačil možnost mimořádného snížení výměry pokuty, která vyplývá z § 44 nového zákona o přestupcích. V obdobné míře obecnosti lze konstatovat, že mimořádné snížení výměry pokuty by přicházelo v úvahu pouze tehdy, pokud by na konkrétní případ alespoň potenciálně mohlo citované ustanovení dopadat, to však není případ zde projednávané věci. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce v průběhu správního řízení netvrdil žádný důvod pro mimořádné snížení sankce, který dané ustanovení předpokládá, a prvostupňový správní orgán mu uložil sankci na samé spodní hranici zákonné sazby, nelze dovodit přítomnost jakéhokoliv důvodu stanoveného v § 44 odst. 1 nového zákona o přestupcích, tedy ani důvodu uvedeného pod písm. c) zmíněného ustanovení (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2019, čj. 3 As 255/2017-28). Námitka je proto nedůvodná.

VIII. Nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci

90. K vznesenému požadavku na anonymizaci rozhodnutí na webu Nejvyššího správního soudu krajský soud uvádí, že požadavek nesplňuje zákonné náležitosti žalobního bodu ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Žalobce totiž neuvedl žádné skutkové a právní důvody nezákonnosti (nicotnosti) rozhodnutí, které by bylo možné individualizovat ve vztahu k projednávané věci takovým způsobem, aby žalobní tvrzení bylo možné jasně odlišit od jiných konkrétních skutkových dějů. Nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci a souvisela by tak s věcným projednáním případu. Vznesený požadavek se nedotýká předmětu projednávané věci, ale jde o obecný nesouhlas žalobce a jeho zástupce s úpravou týkající se zveřejňování rozhodnutí ve věci samé ze strany Nejvyššího správního soudu tak, jak ji stanoví kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, přijatý jako směrnice č. 3/2017. Krajský soud rovněž poukazuje na skutečnost, že se požadavek na anonymizaci osobních údajů týká především zástupce žalobce. Nad rámec lze podotknout, že Nejvyšší správní soud uveřejňuje v anonymizované podobě veškerá meritorní rozhodnutí. Přispívá tím ke zlepšení výkonu kontroly správního soudnictví. Přístup k meritorním pravomocným rozhodnutím vrcholných soudů je výrazem ústavně garantovaného práva na přístup k informacím ve smyslu čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Zveřejnění rozsudku jako celku se opírá o § 5 odst. 7 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění, a je dovoleno ve smyslu § 11 odst. 4 písm. b) cit. zákona, *a contrario*. Anonymizace rozhodnutí, jejímž smyslem je ochrana soukromí a informačního sebeurčení osob soukromě vystupujících v soudním řízení, na

advokáty a další osoby, jejichž účast v soudním řízení je výrazem profesionality a realizace hospodářské činnosti, nedopadá. Daný závěr byl vysloven i Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 6. 2. 2019, sp. zn. 9 As 429/2018 – 35, či Krajským soudem v Praze v rozsudku ze dne 22. 9. 2011, č.j. 44 A 3/2011-60.

91. S ohledem na shora uvedené důvody krajský soud zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.

VI. Náklady řízení

92. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval, přičemž z obsahu správního spisu není ani patrné, že by žalovanému v průběhu soudního řízení vznikly nad rámec jeho běžné úřední činnosti jakékoli náklady.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 29. ledna 2020

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně